

Després de Fraga... Camps?

Galícia canviarà de signe polític, després de setze anys d'hegemonia del Partit Popular. Les mirades se centren ara al País Valencià.

És possible la derrota dels populars a les eleccions autonòmiques del 2007? Algunes enquestes apunten per aquest camí. En desvelem les claus.

Francesc Camps, president valencià, i Manuel Fraga, president en funció de Galícia, durant un acte electoral de la darrera campanya electoral gallega.

Els primers indicis del terratrèmol popular van començar a sentir-se la mateixa nit electoral, mentre s'obrien les paperetes. El PP era el partit més votat, sí, però Galícia iniciava el camí cap al canvi. S'obrien les primeres esquerdes. Vuit dies després de les eleccions es confirmaven els pronòstics: el PP es quedava a 1 escó de la majoria absoluta. La derrota amb comptagotes dels populars ha frenat la digestió de l'enfonsament, però les ones expansives del terratrèmol amb l'epicentre a Santiago de Compostela han sacsejat Madrid i, de retruc, el País Valencià.

Després de Galícia, el País Valencià, considerada durant anys com "la joia

Els caps d'EUPV i del Bloc necessiten temps per fer quallar entre la militància la idea del pacte

de la corona" del PP, esdevé un objectiu prioritari per als socialistes. El pacte de govern entre socialistes i nacionalistes a terres gallegues fa encara més visible que la derrota del Partit Popular

és possible. A Galícia, es calcula que el 2001 la dreta va vèncer l'esquerra per 110.000 vots. Enguany, l'esquerra ha superat en 110.000 vots la dreta. Una "inversió perfecta dels resultats", en diuen. Els partits valencians en prenen nota.

Siga com siga, els estrategs populars tenen motius per preocupar-se. Segons una enquesta encarregada per un grup d'empresaris a l'institut Opinió I+F, i considerant que les Corts actuals allotgen 89 diputats, el PP obtindria entre 41 i 44 escons, per sota dels 45 que atorguen la majoria absoluta. El PSPV aconseguiria entre 37 i 40 escons, als quals caldria sumar els 8 que assoliria una hipotètica coalició entre Esquerra Unida del País Valencià i el Bloc Nacionalista Valencià. Si hi hagués un acord electoral que emulés el tripartit català o el més que possible acord PSdeG-BNG, el PP s'hi enfonsaria indefectiblement. Amb tot, experts en democràcia consultats per aquest setmanari apunten els tres factors desencadenants d'aquesta derrota.

1. L'acord electoral entre partits minoritaris. La barrera del 5% dels vots per obtenir representació parlamentària a les Corts valencianes s'ha convertit en un amenaçant garbell per a les aspiracions dels partits minoritaris. En les darreres eleccions autonòmiques del 2003, Esquerra Unida va obtenir la respiració durant tota la jornada electoral fins que es va confirmar que havia aconseguit el 6,3% dels vots. Per la seua banda, l'etern aspirant, el Bloc, es va quedar a les portes d'entrar a l'hemicicle després d'haver obtingut el 4,7% de vots.

La decisió de PP i PSPV de mantenir el límit del 5% al nou Estatut obliga a una reflexió i a la redefinició de les estratègies a canvi de la supervivència

parlamentària. El debat intern dels partits ja ha començat i no és cap secret que alguns corrents interns de tots dos partits, el Bloc d'Esquerres i Sobirania (BES) –per part del Bloc– i Esquerra i País –d'Esquerra Unida–, fa mesos que promouen una coalició de tots dos partits amb vista a les properes eleccions autonòmiques. Les direccions dels partits, per la seua banda, prefereixen guardar silenci insistint que les forces respectives seran fonamentals “per a un canvi nacionalista i d'esqueres”. “Ja hem dit que donarem garanties que el vot al Bloc serà un vot pel canvi”, assegura Enric Morera, el seu secretari general, qui considera “molt interessants” les idees del BES. Per a Glòria Marcos, coordinadora general d'EUPV, “hi ha coincidències en determinades qüestions”. Tot apunta que els caps de tots dos partits necessiten temps per fer quallar la idea entre la militància i silenciàr els corrents interns més reticents. Una altra cosa és el que puga passar amb Esquerra Republicana del País Valencià, a qui gairebé ningú no veu participant en una aposta electoral al costat del Bloc. ERPV ja s'ha reunit amb Els Verds i Esquerra Unida. En canvi, la petició d'una reunió amb el Bloc per ERPV ha caigut en sac foradat.

2. Mobilització del vot socialista a l'àrea metropolitana de València. Els resultats de les eleccions autonòmiques del 2003 van provocar un enorme desencís entre els militants socialistes al País Valencià. Les enquestes havien pronosticat que el Partit Popular tindria dificultats per mantenir la majoria absoluta a les Corts valencianes. Res d'això no va passar i, per contra, Francesc Camps va obtenir el suport del 47% dels electors valencians. Una tendència que tan sols es va veure trencada amb ocasió de l'augment de participació de les eleccions generals del 2004. Després de molts anys, el PSPV aconseguí retallar les distàncies de manera significativa, quedant-se a poc més de 4 punts dels populars (47,5% enfront del 43,1%). “El PSOE sap que, si vol guanyar les autonòmiques, ha de mobilitzar els seus electors tant com en les eleccions generals, sobretot a l'àrea metropolitana de València”, explica un expert en demoscòpia.

Resultats electorals de les autonòmiques del 2003 i previsions per a les eleccions del 2007

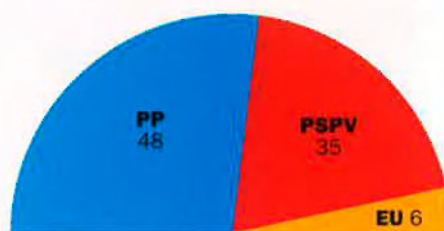
	Resultats (% sobre vot emès)	Estimació de vot (% s/vot)	Resultats (en nombre d'escons)	Estimació escons	Estimació escons (2)
PP	46,8	43,0	48	44-47	41-44
PSPV	35,7	39,0	36	38-41	37-40
EU	6,3	5,5	5	4	8
Bloc	4,7	4,8	–	–	
CV	–	3,0	–	–	–
UV	3,0	2,0	–	–	–
Resta (1)	3,5	2,7	–	–	–
TOTAL	100%	100%	89	89	89

Resultats autonòmiques 2003

Previsions autonòmiques 2007

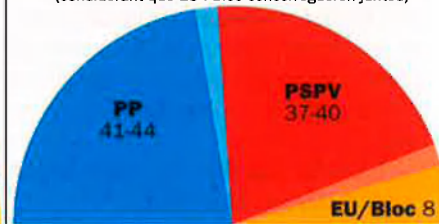
(1) Resta: abstenció, blancs, nuls i ns/nc. (2) Coalicions electorals EU-Bloc. Majoria absoluta: 45 escons

Resultats autonòmiques del 2003

Font: Institut d'Opinió I+F

Previsions per a les autonòmiques del 2007 (considerant que EU i Bloc concorregueren juntes)

El PSOE s'afanya a fer visible el “suport incondicional” del govern Zapatero al País Valencià

El “cinturó roig”, com es coneix l'àrea metropolitana, és un baluard socialista, però té una particularitat demoscòpica: molts votants del PSOE s'abstinen tradicionalment d'acudir a les urnes en els comicis autonòmics i locals. Els socialistes s'afanyen ara a fer visible el “suport incondicional” del Govern estatal al País Valencià i l'estatègia a seguir ha cristallitzat en el continuat desembarcament de ministres de Zapatero al territori valencià.

3. Pèrdua de vots del Partit Popular a favor de Coalició Valenciana. El Partit Popular s'ha vist obligat al llarg de l'últim any a fer l'ullet

als sectors més secessionistes del partit. La posició, segurament, no és casual. Cal no oblidar que l'ascens del PP ara fa tot just una dècada va coincidir amb l'inici de la mort a càmera lenta d'Unió Valenciana (UV), l'epitafi de la qual els populars van començar a escriure.

El sorgiment de Coalició Valenciana, un partit que substitueix el buit deixat per Unió Valenciana –formació que inicia una nova etapa, potser menys anticatalanista, i que també acudirà a les urnes–, amb tints ultradretans i dirigit per un controvertit personatge anomenat Juan García Santandreu, ha obligat Francesc Camps a intensificar el “missatge valencianista” per contrarestar el transvasament de vots del PP a CV. L'enquesta de l'institut Opinió I+F mostra el partit de García Santandreu com una força residual, incapaç d'arrabassar un sol escó, amb el 3% dels vots. Tot i això, els prop de 74.000 suports que l'enquesta li atribueix podrien esdevenir determinants si les diferències amb el PSPV es contrauen d'ací al 2007.

Violeta Tena